

AVUI

PREMSA CATALANA S.A.

jaume vilalta
Presidentcristina coll huix
Directora generaljosep planas
Director financervicent sanchis
Directorjordi badia [Esports]
lluís martínez
josep playà
albert sáez
SubdirectorsSeccions:
joan armengol
[Economia]ignasi aragay
[Cultura i espectacles]david castillo
[Suplement Cultural]david gonzález
[Política]santi gonzález
[Món]òscar montferrer
[Comunicació]jordi panyella
[Societat]albert pla
[Edició]pere prats
[Disseny]montserrat rius
[Documentació]miquel anglarill
[Fotografia]pere tió
[Opinió]Delegada a Madrid:
anna grauPublicitat:
albert borràsMàrqueting i Comunicació:
carles santamariaDistribució:
patricia tarridaSistemes:
joan serraRecursos Humans:
àngel lópezAdministració:
jaume serrà [comptabilitat]

Centralita	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
Publicitat	Tel.: 93 316 39 23 - Fax: 93 316 39 25
Subscriptors	Tel.: 93 316 39 14 - Fax: 93 316 39 15
Distribució	Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
Servei al lector	Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 15

Consell de Cent, 425 - 08009 Barcelona

Delegació a Madrid:
Zorrilla, 21, 2n C. - 28014 Madrid
Tel.: 91 521 27 68 - Fax: 91 521 29 37Adreça Internet: <http://www.avui.com>

Impressió: BERMONT

DL: B20.249-1976
DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD

E D I T O R I A L

Kyoto i Catalunya

Les dades sobre l'augment de les emissions de CO₂ que revelen un augment del 50 per cent en deu anys mereixen un ampli debat social. En primer lloc, perquè plantegen alguns reptes respecte dels compromisos que Catalunya té amb Europa, a través de l'Estat espanyol, pel que fa al compliment dels acords recollits en el protocol de Kyoto sobre reducció de les emissions de gasos contaminants. En segon lloc, perquè posen damunt la taula un problema llargament debatut: la capacitat de les actuals comunitats autònomes de decidir sobre la conformació de la voluntat espanyola a la UE en matèria que tenen plenes competències, com és el cas del medi ambient i la producció energètica. I en tercer lloc, perquè cal un debat a fons sobre el model de societat i sobre la producció energètica i la contaminació, que no pot fer-se d'amagat, sinó que els governs han d'impulsar amb el màxim de dades sobre la taula.

Catalunya no pot permetre que el retard de la constitució de la comissió espanyola encarregada de fixar les mesures que han de permetre la reducció d'emissions de CO₂ deixi en una gran incertesa la seva pròpia política en aquesta matèria. Sobretot perquè el fet de tenir un ritme de desenvolupament econòmic propi pot dificultar el diàleg sobre aquestes matèries, si es fa de pressa i corrents, molt a prop de la data final, quan s'ha de passar l'examen final davant d'Europa. L'Estat espanyol ha de determinar quins seran els criteris per redistribuir entre les comunitats les quotes de reducció que han de permetre assolir els objectius de Kyoto que Europa ha designat per a Espanya. L'estat d'inseguretat actual en aquest assumpte obliga l'administració catalana a proposar fórmules peculiars per realitzar els càlculs, com ara la proposta de fer-ho d'acord amb el PIB. Podria ser una opció, però necessitem saber exactament quina serà. En cas contrari, podem trobar-nos que el nostre govern pren un seguit de mesures que podrien semblar-nos adequades i, en canvi, no serveixen després per passar l'examen estatal.

Aquest episodi hauria de ser aprofitat políticament pel govern i pel Parlament catalans, a fi d'atacar algunes qüestions més de fons. La indefinició sobre els criteris espanyols en el compliment d'una norma comunitària en una matèria de competència autonòmica demostra que quan alguns partits, tots menys el PP, demanen representació directa a Europa, no estan parlant de cap capritx essencialista, sinó d'una cosa ben directament relacionada amb el benestar dels ciutadans i derivada de l'actual marc constitucional i estatutari. ¿Per quina raó Catalunya no pot negociar amb la UE la seva aportació al compliment dels compromisos europeus de Kyoto? Per què no li han de tenir en compte la seva peculiar estructura industrial i el seu model energètic diferenciat de la resta de l'Estat? Per què no pot fer-ho també Euskadi o el País Valencià? És una cosa ben palpable i fàcil d'entendre per a la majoria dels ciutadans, si els polítics, esclar, els ho expliquen clarament.

Igualment, el govern hauria d'aprofitar aquest debat per plantejar la qüestió del model de desenvolupament econòmic, ecològic i energètic que vol tenir aquest país. I en aquest punt ens hem deixat arrossegar massa vegades per la simple política de la protesta primària. S'ha dit no a les nuclears, s'ha dit no a les centrals de cycle combinat i s'ha dit no en alguns llocs a l'energia eòlica. I els mateixos que han dit que no a tot exigeixen a la vegada que es mantingui el ritme de creixement econòmic, el benestar dels ciutadans i els compromisos mediambientals. Sense demagògies no es pot dir que no a tot, però tampoc que sí a tot. Des del moment que ens hem integrat a Europa i que Europa s'ha apuntat a Kyoto, hem de prendre decisions que no ens deixin fora de la legalitat vigent però que tampoc ens deixin fora del creixement econòmic que assegura el benestar que volem. Fer les dues coses alhora obliga a definir amb claredat quines són les polítiques a fer en l'àmbit energètic, industrial i econòmic, però també en el camp cívic per no perdre cap tren. El debat de Kyoto és un debat molt més serè que d'altres, de més enverinats, sobre la ubicació d'una central a un lloc o a un altre. Però és clar que la competitivitat de Catalunya no podrà basar-se a mig termini en la seva major tolerància amb les emissions de CO₂, sinó en uns altres paràmetres. No podem desaprovechar Kyoto ni que l'Estat l'aprofiti per sacsejar de nou la nostra indústria.

TORRE DE GUAITA

PREGUNTES SENSE RESPOSTA

Col·lectiu J.B. Boix

Hi ha moments en què algunes declaracions que sentim ens impulsen a fer-nos preguntes nosaltres mateixos, tot sabent que els protagonistes no les contestaran. Per exemple, quan Antoni Brufau, president de Gas Natural, diu a la junta d'accionistes que, entre l'any passat i l'actual, l'empresa haurà experimentat unes pèrdues de 3.660 milions de ptes. a l'Argentina, no se li va notar cap element d'autocrítica. Ans al contrari, ens va sobtar l'expressió que els mals resultats eren "relativament absorbibles". A continuació va parlar del conjunt d'equivocades decisions de les empreses espanyoles a l'Amèrica Llatina en termes de *sostenella y no emendella*. Va dir, en efecte, que "d'aquí a vint anys ens adonarem" que la fracassada epopeia

de la *reconquesta americana* torna "va ser un encert" que va permetre que les nostres empreses mitjanes es fessin grans. La pregunta que ens formulem, per tant, és si els rectors de l'empresa gasista no creuen que, d'aquí a cents anys, tots calbs. O, almenys, que ni ells seguiran de directors ni nosaltres aquí per recordar-los el *wishful thinking* d'aquesta autojustificació en forma de profecia.

Un segon cas que ens ha

produït una certa perplexitat és l'anunci dels directius del Saló Mercader de la Fira en el sentit que al certamen no s'hi admetia tothom, sinó que, com a garantia per als visitants o potencials clients, s'havia instituit un comitè de selecció de participants que vetllava per la solvència de les entitats acceptades. En d'altres circumstàncies l'afirmació podria haver passat per una original imitació de la tria que fan les exposicions d'antiquaris (que no

impedeixen de tant en tant l'aparició de frauds o gèneres robats) o d'art contemporani que selecciona un jurat amb criteris de qualitat absolutament discrecionals i de vegades arbitraris. Però, amb tot el que està passant, sembla un sarcasme que algú ens digui que podem disposar els nostres estalvis en mans de qualsevol dels expositors sense por de caure en mans d'un *xiringuito* financer. Perquè, a part de Gescartera, eliminada pels tribunals, a

qui s'ha exclòs? ¿No hi són les entitats financeres que van vendre primes úniques, ni els bancs de la sessió de crèdit, ni el BBVA de Privanza Jersey, Puerto Rico i els fons de pensions dels consellers de Neguri o de la *beautiful people*? ¿S'han deixat fora l'HSBC, les oficines dels gestors de patrimonis del qual han estat escorcollades per la Guàrdia Civil? Doncs, ¿a què ve tota aquesta història de la respectabilitat que s'atorga un mateix? ¿Algú vol insultar la intel·ligència del públic o dels estalviadors? A Nova York, en canvi, el fiscal general Eliot Spitzer ha empaperat Merrill Lynch i ara va contra les incestuoses relacions entre analistes financers i bancs d'inversió que enganyen els estalviadors amb opinions pretesament independents, però pagades per les empreses analitzades.